

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

02 יולי 2020

תלה"מ 46095-10-19 נ. נ. מ.

לפני כבוד השופט ארז שני

התובע:

א. מ.

נגד

הנתבעת:

ד. מ.

נוכחים:

התובע וב"כ עו"ד הילה וינטרוב

הנתבעת ב"כ עו"ד שירי בקשט

חקיקה שאוזכרה:

[חוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז-1967](#)[חוק הנוער \(טיפול והשגחה\), תש"ך-1960](#)**החלטה****פרוטוקול בהקלטה**

העניין שבפני נוגע בבן ובת. הבת ילידת שנת 2008, וגילה כ-12 שנה, והעניין נוגע גם בבן שגילו 10 שנים, והוא יליד שנת 2010. העתירה שבפני מתבררת במסגרת המודל הקיים במחוז תל אביב שעניינינו חידוש קשר מוקדם ככל האפשר כאשר הוא מנותק בין קטין לבין הורהו, ועניינה בעצם בתובענה המתבררת בפני כבוד סגנית הנשיאה, כבוד השופטת דהן, אגב טענה כי הקשר בין האב לבת נותק מזה שנים והקשר בין האב לבן נתון תחת איום. עד כה, התדיינו הצדדים בשני דיונים שונים. האחד בחודש נובמבר 2019, האחר בפני גם הוא בחודש מאי 2020. אולם, בהחלטותיי השונות הדגשתי כי חושש אני שלא רק שהקשר בין האב לבת נותק, אלא חושש אני שהקשר שבין האב לבן אשר נותק תקופה לא רחוקה מהזמן שבו הגיש האב את תביעתו "יורעל גם הוא" בשל תחושותיי והתנהלותה של

הבת. הבעתי גם חשש כי למעשה נוהגת האם בבחינת אחד בפה ואחד בלב. כאמור, היא מסכימה לטיפול לכאורה, היא מביאה את הילדים לטיפול, היא משתתפת כפי חלקה בטיפול, אבל למעשה בפועל היא הביאה למצב שבו הבת אינה מוכנה לשום קשר עם האב, ובמעין עצימת עיניים היא אינה נותנת את ברכת הדרך גם לחידוש הקשר שבין הבן לאב, טענה זו גם נשמעה מפי האב ונכתבה ביום 18.05.2020 אגב החלטתי. כתבתי כבר באותה החלטה שלמדתי מן האם כי היא סוברת שהניכור של הקטינים כלפי אביהם הוא מוצדק. לשיטתה, הבן אמר שהאב קרא לו שקרן, אלא שהיום כאשר פגשתי בבן, התעצמה או השתלטה גרסתו של הבן, הבן לא אמר שהאב הוא שקרן. הוא אמר שהאב אוכל מול פניו ואינו מאכיל אותו, הוא אמר שהאב מכה אותו וכיוצ"ב דברים שלא עלו מעולם בכל צורה שהיא. הבן בעצם הגיע למצב שלהתרשמותי הוא חוזר על דברי הבת, לאמור, שאין הוא רוצה לראות את אביו ושני הילדים סוברים שהם יכולים לומר "איננו רוצים" ואיש לא יתעלם מרצונם, להיפך, רצונם יקבל כולם את הניתוק שבין האב לבין הילדים. הגורם המטפל אשר הגיש כשש חוות דעת התרשם שוב ושוב שהאם איננה נושאת רצון מלא לחידוש הקשר, היא איננה מגויסת למטרה, ובנוסף התרשם המכון, כעולה גם מהחלטתי האחרונה, כי הבת בת ה-12 מפעילה כח גרנדיזוי המוענק לה על ידי האם ואינו תואם את גילה. אומר כי התרשמתי מפגישה עם הבת היום כי למעשה כשהיא אומרת "אינני רוצה" או "קשה לי", פירושו של דבר שהיא דוחה כל שאלה, היא פשוט סבורה שרצונה הוא שיכתוב לכולם את אשר יתרחש והיא לא רוצה. בת מייחסת לעצמה זיכרונות רעים מאביה בגיל שלא סביר שהיא בכלל זוכרת אותם, ולמעשה, היא מסבירה את סרבנותה המוחלטת להיות בקשר כלשהו עם אביה בעוולות כאלה ואחרות שכביכול עשה האב כלפי האם, דיבר אליה לא יפה או זרק חפץ כזה או אחר, והכל לפני כתשע או עשר שנים, כאשר היתה (לא תומלל) בשנים. כבר ביום 08.03.2020 כתב המכון אותו מיניתי, כי אם לא יושתו סנקציות על האם, לא תפעיל זו האחרונה את סמכותה ההורית וכי בעצם זקוקה האם להכתבת סמכות על ידי בית המשפט. כבר אז כתב המכון כי האם התקשתה לקבל הנחיות והדרכה כאשר אלו לא תאמו את רצונותיה, היא כעסה על המכון ואפילו עסקה בהסתת הקטינים כנגד המכון, והנה, מסתבר שמה שהיה הוא שנמשך. גם מפי הילדים התרשמתי כי הם שמעו את האם צועקת על אנשי המכון. בבקשה שהגישה האם להחלפת המכון ובכך למעשה להתחיל מחדש את התהליך כולו, הסבירה האם שהמכון נגדה, אלא שהמכון במפורש כתב לי מבלי להכחיש כי האם אינה אומרת אמת, וכי למעשה ההתנהלות התוקפנית של האם כלפי המכון היתה ההתנהלות של האם עצמה. המכון סבר שהאם מעבירה באמת מסר כפול, לכאורה היא אומרת לקטינים שעליהם לומר שהאם רוצה שיחדשו את הקשר, אך בפועל היא נותנת להם מסר המתחבא מאחורי גבם, שבו אומרים הקטינים שהם לא מוכנים ודבר לא יעזור. כבר ביום 18 במאי כתבתי כי האם מתחילה לסלול את דרכה להפסיק את הטיפול. ביום 30.06.2020 כתב המכון כי התיאור שבו תיארה האם את מהלך המפגש חוטא לאמת ואין קשר בינו לבין העובדות. המכון כתב כי האם עושה כל שביכולתה, לרבות אי אמירת אמת, בכדי לחבל בהליך חידוש הקשר בין האב לקטינים, וכינה את האם כמי שאינה בוחלת בשום אמצעים, וכי האם נתונה לא רק

במצב של חוסר יכולת אלא במצב של חוסר רצון להפעיל כל סמכות כלפי הילדים. היא מעבירה על הילדים מסרים תוקפניים כלפי האב, היא משתמשת בהתנגדות קולנית כלפי המטפלות למען ישמעו הקטינים, והיא מאותת לקטינים שאינה מקבלת את מקום האב בחייהם, גם לא את סמכות המכון כמטפלות. אם תרצה תאמר במילים אחרות, כי האם מחבלת במפורש בכל סיכוי הצלחה של המכון, והיא עושה ככל אשר לעל ידה כדי שהניכור ההורי יימשך. אמרתי בעבר, ואומר שוב, ועוד מעט קט ואביא גם אסמכתאות, כי המילה "ניכור הורי" במובנה המשפטי אינה זהה למינוח הפסיכולוגי של ניכור הורי. כאשר מדברים בניכור הורי בעולם המשפט, אנו מדברים לא סתם בניתוק קשר שאין בו הצדקה ממשית, אלא אנחנו מדברים במעשה במזיד שמטרתו לגרום להמשכו של ניתוק הקשר. אומר עוד כי נפגשתי גם עם הקטין אשר התקשה אפילו לצור איתי קשר עין, וברור לי שמלאכתה של האם ומלאכתה של הבת צלחו, הקטין אומר במפורש שאינו רוצה לפגוש את אביו. המכון מספר כי הקטין דווקא רוצה לפגוש את אביו, כי האב הוא מכיל אותו, ללמדך כי הקטין נתון ללחץ משני קטבים של האם ושל הבת על מנת שיתנתק מאביו, אגב אדישות מוחלטת לנזק הנגרם. אתקדם מכאן ואומר כי ארגון הבריאות העולמי ושפע מוסדות אקדמאיים נוספים ראו ניכור הורי כהתעללות והתעמרות בקטין. למעשה, דיווח המכון ביום 30.06.2020 כי אגב הפגישות אצלו, לא יכול היה הקטין למלא את ההוראות שקיבל ויצר קשר עין עם האב. המכון סבר שהאם רוצה שליטה מלאה על הילדים ולא מעוניינת בדמות הורית נוספת, המכון גם סבר שהמפתח לחידוש הקשר בין הבן לאב נמצא בידי האם אלא שאני ביני לביני כבר איני בטוח שיש דרך בעולם שבו תחליף האם את התנהגותה, אולי כן ואולי לא. דבר אחד ברור, הסביבה שבה שוהים הילדים היום מבחינת הניכור ההורי היא הסביבה שהוגדרה על ידי המומחים כסביבה פתוגנית. קרי, הורות לקויה הגורמת נזק במישרין לקטינים. גם ביום 24.06.2020 שלח המכון דיווח נוסף לבית המשפט. אותו דו"ח דיבר על התנהגות שתלטנית והיסטרית של הבת, על הצורך להפסיק את המפגשים ולקטוע אותם לצורך תרגילי נשימה מודרכים על מנת שהבת תירגע, את ההכתבה שהכתיבה הבת את נוכחות האם במהלך המפגש. המכון ראה את הבת כמי שמייחסת לעצמה כח רב, הכח הרב הזה משתלט גם על האם, והדברים הגיעו לשיא בנסיונה של הבת, לא רק לא לקרוא מכתב שמסר האב, אלא אפילו לחטוף אותו מהאם ולקרוע אותו. במילים אחרות, האם שילחה את הבת למצב שבו היא נמצאת על פני שנים וכעת גם לאם ספק אם יש כח כלשהו להפעיל על הבת בבחינת עגלה אשר דורדרה במדרון וכעת גם מי שדירדר אותה אינו יכול לעצור אותה עוד. המכון ראה את הבת כמי שאינה מבינה שסמכות היא בלתי קשורה לאלמות. המכון ראה בשולי דיווחו את הקטינים כמי שחווים נזק נפשי גדול והדברים מדברים בעד עצמם. אנו רגילים לסבור שניתוק קשר ללא הצדק הוא כשלעצמו מזיק, הוא כשלעצמו מנוגד לטובת הקטין, ואל יספר לי איש כי קטין בן 12 רשאי להודיע שאין הוא מוכן בשום פנים ואופן להיות בקשר עם אביו והוא חפץ להתגרש ממנו מפני שאביו חירף את אמו כאשר היה הקטין בן 3, לאמור, כ9 שנים קודם לכן. אומר לגבי הבן, כי זה אפילו, כי הסבריו של הבן בוודאי שאין בהם צידוק וקשה לתת בהם אמון. פתע פתאום נזכר הבן שאביו אוכל מאכל כלשהו מולו ולא נותן לו וכיוצ"ב.

למעשה אפילו האם עצמה לא טענה שיש צידוק לניתוק הקשר למעט השלמתו של האב משך שנים עם ניתוק הקשר מהבת. מסבירה לי באת כח האם כי שמים את מרשתה עם הגב על הקיר. המסר הכללי הוא שלא יכול אדם לנהוג שלא כחוק, וגרימה או עידוד של ניתוק קשר על ידי הורה משמורן היא מעשה בניגוד לחוק, ואז לטעון כששמים אותו וגבו אל הקיר, שעה שמטיחים בו את תוצאות מעשיו. האם הוציאה את התהליך כאמור לדרך, וכעת אומרת באת כוחה שמטילים עליה משימה בלתי אפשרית להשיב את המצב אל קדמותו או לפחות לתרום תרומה אגב (לא תומלל) סמכות הורית כדי לתקנו. אם ארצה לתרגם את מה שאומרת בא כח האם, היא בעצם אומרת 'מרשתי גרמה נזק וכעת אין היא יכולה לתקנו, אז מה רוצים ממנה?' אלא שטענה כזו יש בה כדי לקומם לפחות. מסבירה בא כח האם, ובצדק, כי הצדדים זקוקים להדרכה, גם מרשתה וגם האב. בוודאי שהם זקוקים להדרכה, אלא שההדרכה אינה מרפאת את האי חוקיות, היא לא תשובה לאיסור הקיים בדין לקטין להחליט שהוא מתגרש מהוריו, היא גם לא מרפא לחטא הבסיסי אשר היה בטיפוח המצב אשר קיים היום, ואומר כי גם ניכור כלאחר יד ניכור הוא ואיננו בבחינת מעשה חוקי. ביום ה'07 בינואר 2020 פרסם כבוד השופט בדימוס פיליפ מרכוס, שהוא דמות מנוסה בפני עצמה המעורה גם בפורומים דומים באיחוד האירופאי, מאמר שעסק בנושא הניכור ההורי. אותו מאמר איזכר ונשען גם על פסק דינו של כבוד השופט שוחט בעמ"ש [ת"א 60592-03-15](#), פסק דין אותו הגדרתי בשעתו בבחינת התורה כולה ולו על רגל אחת, אף שפסק הדין עצמו הוא נרחב ובוודאי שאינו על רגל אחת. באותו מאמר הסביר כבוד השופט מרקוס גם הוא את העובדה שניתוק קשר ללא הצדק הוא למעשה במובן המשפטי ניכור הורי. באותו מאמר בעצם הדגיש השופט מרקוס כי במצבים של ניכור הורי אין לסמוך על ההורה המנכר שיהיה בבחינת מי שמשמיע את קולו של הילד. כבוד השופט מרקוס הביא בין השאר לא רק את הצורך לפעול בנחישות ובזריזות על מנת להפסיק תופעות שכאלה, אלא הביא גם מן הפסיקה. על הצורך לנקוט פעולה חד משמעית ואפילו לא להעמיק לבדוק אם מדובר בניכור הורי אם לאו, הביא כבוד השופט מרקוס מפסק דינו של כבוד השופט בן יוסף בתלה"מ [מ 46294-09-17](#). כבוד השופט מרקוס הפנה גם לפסק דינו של סגן הנשיא בירושלים, כבוד השופט פליקס בתמ"ש ירושלים - 20385-05-16 לעניין ולפיו בעצם פסק דינו של כבוד השופט צילמן אשר אפשר הטלת סנקציות כספיות בא בנוסף לאפשרות להטיל את כלל הסנקציות הכלולות [בחוק ההוצאה לפועל](#) על מנת לאכוף ציות על הורה מנכר. פסק דין דומה, אפילו מפורט יותר, נתן בשעתו בית המשפט המחוזי בירושלים מפי כבוד השופט דרורי, פסק דין אשר נזכר אך בימים אלה, לאמור ביום 07.06.2020, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בעמ"ש [ש-51782-01-20](#). כבוד השופט מרקוס בהביאו מן הפסיקה חזר ואמר את הידוע לכל, שניכור הורי כמוהו כהתעללות בקטין, והסברתי להורים היום כי קטין הנוקט גרנדיזיות וסבור שרק רצונו הוא הקובע סופו להסתבך לימים עם הגורמים שיהיו ממונים עליו, עם הוריו, עם חבריו לעבודה, עם חבריו לשירות הצבאי ועוד. תחושת כל יכולת היא לעולם הזמנה לצרות. סברתי בשעתו, אף פירסמתי בתלה"מ [ת"א 11686-08-18](#) כי ניכור הורי פעיל יכול גם יכול והוא נכנס לתחומי העבירה הפלילית ויכול הנוקט בו גם למצוא עצמו עומד לדין

בשל הפרת הוראה חוקית. תופעת הניכור ההורי והצורך בהכחדתה הוקרן גם על ידי בית הדין הרבני, וראה פסק דינו של בית הדין הרבני נתניה בתיק 292687/02. במאמר אחר שכתב כבוד השופט מרקוס סתר הוא גם את הטענות ולפיהן נשים באופן כללי הינן מנכרות. תפיסתנו היא, וראה גם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אותו הזכרתי לעיל, כי תופעת הניכור ההורי אינה תופעה מגדרית. הורים, לאמור גם גברים וגם נשים, מוצאים עצמם עוסקים בניכור מטעמיהם הרגשיים שלהם ומדובר בתופעה בלתי חוקית שאינה קשורה כלל לשאלות שבמגדר. כאמור, ביום 07.06.2020 ניתן פסק הדין בעמ"ש תל אביב 51782-01-20 מפי כבוד סגן הנשיא שוחט וכבוד השופטים לוחי עבודי ושילה. בכוונת מכוון, למרות ששם, ובאותו מקרה היתה הסכמה בין הורים, בחר בית המשפט המחוזי להרחיב ולהסדיר את שאנו יודעים באשר לסוגית הניכור ההורי. למעשה, בית המשפט המחוזי מתח ביקורת על היעדר תוכנית פעולה בשירותי הרווחה, הצביע על היקף התופעה ועל הצורך להעמיד (לא תומלל) לטפל בה, גם סקר את הכלים המשפטיים הקיימים תוך שהוא מאבחן ואומר שכשם שלניכור ההורי יש כמה דרגות, גם לחומרת הסנקציות וחומרת הטיפול יש גם כמה דרגות, ואומר, כי הכרזת קטין כנזקק, נתפסה על ידי בית המשפט המחוזי כסעד שהוא סעד קיצוני יחסית. אלא מהי, שכל כמה שמסכים אני, סבור אני שאנו מצויים קרוב מאוד לנקיטת אותה סנקציה, אם בכלל ניתן לקרוא לנזקקות ולפעולה על פי [חוק נוער טיפול והשגחה](#) סנקציה. ילדים המסרבים, כמו בכאן, לא רק לראות את אביהם אלא להכיר בקיומו, והם אינם מוכנים לקבל ממנו אפילו דף נייר, נתונים למעשה לסביבה שהיא סביבה פתוגנית. לאמור, סביבתה של האם. אנשי המקצוע סבורים שכדי לרפא ניכור שכזה, צריך להוציא את הילדים מאותה סביבה (לא תומלל) לקרוא לה במרכאות כפולות ומכופלות סביבה רעילה. לקחת שני ילדים שכאלה ולהביאם בכח למשמורת אב נראה לי סעד קיצוני עוד יותר מאשר להכריזם כקטינים נזקקים ולמוסרם למשמורת שירותי הרווחה. אומר עוד יותר שאני מטיל ספק חמור ביכולתה של האם להמשיך ולשמש כהורה משמורן, ומשכך, בדעתי בשלב הראשוני קודם כל למנות לקטינים אפוטרופוס לדין. צריכה האם להבין שברגע שבית המשפט ממנה אפוטרופוס כדין, כמו הביעה אי אמון מוחלט ביכולתה של האם לייצג את האינטרס של הקטינים לטובתם, והוא סובר שהקטינים צריכים לקול משלהם ולעורך דין אשר ייתן דעתו על טובת הקטינים, שכן אין הוא בוטח יותר באם שהיא פועלת לטובת האינטרסים של הקטינים בנפרד מרצונותיה שלה. בנסיבות העניין, מורה אני לבא כח האב למסור לאלתר העתק מהחלטה הזו לסיוע המשפטי ולבקשו למנות לקטינים אפוטרופוס לדין. יוכלו שירותי הרווחה למנות את עורך דין איתן ליפסקר ואודה להם, אף כי יש ברשותם גם עורכי דין טובים נוספים, אך מצפה אני כי המינוי יהיה של מי שמבין שהוא מופקד גם על טובת הקטינים ולא רק על השמעת כולם. נשאלת השאלה הבאה והיא, האם יש להמשיך בטיפול במכון מפגשים, ולדעתי התשובה היא בכן, ואסביר. אין בדעתי ולו לרגע לאפשר לאם ולא לקטינים לסבור כי הם ינצחו את המערכת, כי הם ינצחו את האב, וכי התנהגות רעה תיענה בכך שכל הסובבים אותם ייעתרו לרצונם המובע תחת ההסבר "אבל ככה אני רוצה". קיומו של המשך הטיפול מהווה בעצם פתח מתמיד גם לאם, גם לילדים,

לשנות את התנהלותם, לשנות את דרכם ולעשות זאת במעטפת מקצועית השוקלת גם את טובת הקטינים. מתרה אני באם כי אם תמשיך להשתלח באנשי המכון, צפויה היא לסנקציות הכספיות הקיימות כנגד כל מי שמפר את הוראת בית המשפט, ומורה אני לה במפורש שלא להעז ולהשתלח בהם עוד. הסביר בית המשפט המחוזי כי סרבנות קשר אינה בהכרח שם נרדף לניכור הורי. נדמה לי לעת הזו שמדובר בניכור הורי במקורו, אך כרגע קיימת סרבנות קשר קשה של הבת, סבור אני שהאם כבר לא מסוגלת לתרום דבר למעט מתן ברכת דרך אמיתית אשר תכחיד את סרבנות הקשר, אבל סבור אני שבאשר לקטין, אי הירתמותה של האם לעצירת התופעה חמורה היא, אלא שאין אני צריך כרגע לתייג איש בשום צורה. די שאומר בקול גדול כי סרבנות הקשר שאצל הקטינים אינה מבוססת לחלוטין, אין לה סיבה, היא אינה מתאימה בעצימותה למציאותה, ועל התנהגותה של האם כבר דיברתי. בית המשפט המחוזי לא רק שלא התכחש לקיומה של תופעת הסרבנות וקיומה של תופעת הניכור ההורי, להיפך. הוא סבר שניכור הורי הוא רק יכול להביא לסרבנות קשר, אך לא בהכרח סרבנות קשר תנבע מניכור הורי, ואולם בוודאי ובוודאי שלא ניתן לבוא ולומר שתופעת הניכור ההורי אינה קיימת, גם אם תופעת סרבנות הקשר היא רחבה ממנה. בית המשפט המחוזי הפנה עוד להלכה אשר יצאה תחת ידי בית המשפט העליון ברע"א 3009/02 לעניין הצורך בהכחדת תופעת הניכור ההורי וסרבנות הקשר, הפנה גם לדיון נוסף אזרחי 4041/02, גם לבע"מ 5579/07, גם לבע"מ 6327/08. על כולנו מקובל שההגדרות הפסיכולוגיות, גם אלה שיצאו תחת ידיו של גרנר, אינן זהות בהכרח לראיה המשפטית של המונח ניכור הורי, אלא ששב אני ואומר בכאן כי אין שום הצדק לסרבנות הקשר, אין גם שום הצדק בכאן להתנהלותה של האם. נדמה לי שלא אחטא לאמת אם אומר שמעתה ואילך, עמ"ש (ת"א) 51782-01-20 יהיה בבחינת המדריך הבא לעוסקים בתחום. כך או אחרת, בסוקרו את הספרות הקיימת, או לפחות את חלקה מסעיף 8 לפסק הדין ואילך, הצביע בית המשפט המחוזי במפורש על הנזק אשר נגרם כתוצאה מהתופעה של ניתוק קשר וכתוצאה מכך שהורה אחד נותן ברכת דרך לשלילת הורות בבחינת מעין (לא תומלל) פסיכולוגית מן ההורה אחר תוך אדישות לתוצאה הנגרמת כלפי הקטינים. בהזכירו את רמ"ש (ים) 55946-11-16 מפי כבוד השופט דרורי, החל בית המשפט עוסק גם בשאלת הדרכים הפתוחות בפני בית המשפט לעת הזו, כל עוד נכתבה תורה ואין דוקטרינה ודרכי טיפול בשירותי הרווחה באומרו ובאמצו בעצם את שאמרנו לעיל, כי כלל הסנקציות הכלולות בחוק ההוצאה לפועל חלות גם במקרים שבכאן כלפי הורה התורם לניתוק קשר. בית המשפט המחוזי עוד הוסיף והדגיש שניתן גם להפחית מזונות, לנקוט הליכי בית משפט, לנקוט הליכים פליליים, לנקוט סנקציות של מאסר וכן הלאה, והכל בהפנותו גם שוב למאמר אחר של כבוד השופט פיליפ מרכוס, ניכור הורי וסרבנות קשר אשר פורסם (לא תומלל) המשפט בגיליון 51. בין הפתרונות שנוקט בית המשפט בסופו של דבר עלולים הדברים להגיע או לזניחה חלילה של ההורה הנפגע את הסוגיה כולה, ואז בעצם יצירת (לא תומלל) פסיכולוגית, או פעולה על פי חוק הנוער טיפול והשגחה תוך הוצאת הקטין ממשמורת ההורה אשר גורם בעצם, או משרה אווירה של אי חידוש הקשר. כך או אחרת, אשר לאחריותה של האם באשר להתנהלות הבת, כבר

אמרתי שסבור אני שהבת יצאה מכלל שליטתה. אין בכך כדי להפחית מאחריותה של האם לתוצאה שנגרמה, אין בכך כדי להפחית מאחריותו של האב אשר לא פעל במהירות הראויה וטרם בכך לתוצאה שנגרמה, אלא שיש בכך כדי להסביר משניים: ראשית, את איסור המוחלט שכך חל על האם להמשיך ולעודד את הבת, את החובה המוחלטת של האם לשתף את הפעולה גם עם האפוטרופוס לדין, ובאשר לבן, חלה אחריות מוחלטת על האמא למנוע מתן הוראות של הקטינה כלפי הקטין, לוודא קיומו של קשר בין האב לבן, להסביר לבן בוקר צהריים וערב דבר הנזק שיכול להיגרם גם לו עצמו ודבר הטוב שהוא יכול להפיק מאביו, גם להכחיד ממנו ככל שאלו קיימים, ונדמה לי שהם קיימים, זכרונות שתולים ונתונים זה מקרוב ננטעו בו. האפוטרופוס לדין על מינויו הוריתי ישרת את שני הקטינים. אוסיף ואומר עוד, כי אם לא יגיעו הקטינים, בין המשך המפגשים וכל המפגשים, אל תתפלא האם אם תוגש בקשה לנקיטת סנקציות כלפי על פי [חוק ההוצאה לפועל](#). ברור לי שהאם זקוקה לחשבון הבנק שלה, ברור לי שהאם זקוקה לרישיון הנהיגה שלה, ברור לי שהאם זקוקה לכרטיסי האשראי שלה, ברור לי גם שאף אחד מן הקטינים לא היה שמח להוצאה מיידיית של הקטינים לקלט חירום כזה או אחר. תחושתי הפנימית היא שאנחנו כבר אחרי התהום, תקוותי היא שאנחנו עדיין על סף התהום בלבד, ואולי יארע נס ודבר מה יתרחש. אכן סבור אני כי הקטינים זקוקים לטיפול פסיכולוגי. צודקת עו"ד בקשט כשהיא אומרת זאת. כשימונה האפוטרופוס לדין אבקשו להמליץ על טיפול פסיכולוגי לשני הקטינים, אותו טיפול פסיכולוגי אינו קשור לאשר עושה המכון. לטעמי הטיפול מיועד גם לטפל בבוחן המציאות של הקטינה שלדעתתי חרג הרבה מן המציאות כפי שאנחנו מכירים אותה, גם לטפל בביטחון העצמי של הקטין ולאפשר לו לא להבין שמותר לו לנהוג כפי רגשותיו כי הוא לא לכל מערכת הציפיות שיש לאמו ממנה (לא תומלל), וכי לא יאונה לו רע בכל מצב שהוא. מבקש אני מן האפוטרופוס לדין להיכנס בעובי הקורה וגם להודיעני לי בתוך 14 ימים מה בדעתו לעשות כדי לשנות את המצב הקיים. מורה אני לשירותי הרווחה ליתן דעתם האם לא הגענו כבר לשלב בו צריכה פקידת הסעד על פי חוק הנוער וההשגחה להיכנס לתמונה, מבוקש גם כי דעתם של אלה תחוה בפני בתוך שישים ימים מהיום. תואיל המזכירות לקבוע מועד לדין בעוד שישים ימים.

<0>

ניתנה והודעה היום, 02/07/2020 במעמד הנוכחים.

ארז שני, שופט

תלה"מ 46095 10 19 מ. נ' מ. ארז שני 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)